

Ninjutsu – den levende kampkunst

Ninjaer er ikke maskeklædte og overnaturlige dræbere. Det forsikrer københavnske Ninjutsu-kæmpere, der gerne vil vise sandheden om de mere end 1000 år gamle japanske kamptechnikker

Af Jan la Cour

'Hai' lyder det i kor fra 20 unge mænd, der har indtaget den karakteristiske japanske seiza-stilling ved endevæggen i træningslokalet. Stedet er Valby Medborgerhus på 2. sal, hvor Ninjutsu Bujinkan Dojo København holder til.

Jo, den er god nok. Det er ninjaer klædt i sort, og hvorfor ikke indrømme, at jeres udsendte i fantasien havde forestillet sig et møde i dæmpet rød belysning med onde maskeklædte dræbere bevæbnet til tænderne. Men nej – i stedet mødte jeg en flok venlige, smilende, afslappede og seriøse unge mennesker, der med smidige og hurtige bevægelser hurtigt efterlod et helt andet indtryk af ordet ninja. Ganske vist var de fleste iført en sort gi, en robust træningsdragt, men maskerne hører fortiden til.

Åbningsritualet

Så i fremtiden er det slut med at leje billige videofilm fra Hollywood, hvor ninjaer altid fremstilles som de onde og forhadte. Netop på grund af skræmmebilleder i dårlige film, hvor ninjaer bevæger sig i okkulte sekter og forvandler sig til dyr og dæmoner, har ninjutsus krigstraditioner stadig et dårligt omdømme – også i hjemlandet Japan. Men nu er tiden inde til også herhjemme at vise sandheden om denne kampkunst – og det skal benævnes kampkunst. Ninjutsu har intet med kampsport at gøre, forsikrer

Bujinkan-kæmperne i København.

Hvor kom vi fra? Nå ja ... det japanske udtryk 'Hai', der oversat betyder: Nu sker det! Er I klar til at begynde? Spørgsmålet er stillet af aftenens hovedtræner, 24-årige William Boesen, en af de fire, der som højstgraderede i klubben har 5. dan. Boesen slynger en længere japansk sætning ud i luften. Dermed ønsker hovedtræneren alle en god træning. De danske ninjaer klapper to gange, bukker og klapper en gang til – åbningsritualet er slut. Træningen kan begynde.

Det er ikke mere end 25 år siden, disse specielle selvforsvars-teknikker under et kaldet ninjutsu så dagens lys i den vestlige verden. Indtil da havde den gamle stormester Takamatsu hemmeligholdt sin viden også for den japanske offentlighed. Han mente, at især vesterlændinge ikke var modne nok til at forstå og lære noget om ninjutsu.

Men da Takamatsu overlod ansvaret til sin 'elev' Hatsumi, skete der ting og sager. Hatsumi ønskede at aflive de mange myter om mændene i sort, og i 1972 gik han på japansk TV og fremviste over 800 år gamle dokumenter som beviser for ninjutsus mere end 1000-årige historie.

Isen og mystikken omkring ninjutsu var brudt. Hatsumi og hans kampkunst blev anerkendt af den japanske regering, og siden har han modtaget et utal af æresdoktorgrader på universiteter over hele verden. 64-årige Hatsumi gør meget

for at udbrede kendskabet til ninjutsu. Han underviser jævnligt i Europa, og underviser specialstyrker i både England og USA.

Københavnerne William Boesen og 27-årige Morten Balle, der også har gradueringen 5. dan, har begge mødt og trænet med Hatsumi Sensei. De omtaler ham som et charmerende, altid smilende og varmt menneske.

– Du føler en vis ærefrygt ved at træne med mesteren selv. Du bliver bange for, at dine evner ikke slår til. Alligevel er det en fascinerende oplevelse, da du aldrig ved, hvad han vil lave, siger Morten og William.

Netop derfor ynder de at kalde ninjutsu 'den altid levende kampkunst'. Hatsumi udvikler hele tiden nye teknikker, og det samme gør hans disciple. Det handler om teknikker, der gør ninjaen i stand til at overle-

ve i kamp. De lærer ganske vist at slå ihjel, men det drejer sig om at forudse og undgå konfrontationer. Ninjutsu handler også om evnen til at skjule og forklæde sig samt bruge naturen.

Morten, William og to andre fra Dojo København er i øvrigt inviteret til Prag, hvor de skal undervise i en weekend. Pengene de tjener, ryger alle i klubkassen, for i Dojo København med ca. 35 aktive handler det også om sammenhold. Det sociale samvær bliver der gjort en del ud af.

Til Japan med et telefon-nummer

Kun 15 år gammel var William, da han som folkeskolereelev i 8. klasse fattede interesse for ninjutsu. Til dato har han brugt alle sine sparepenge, 180.000 kr. – tjent på rengøring og bartenderjobs – på at dygtiggøre sig.

Michael Schjerling, der som tre andre i Dojo København har graduringen 5. dan, svinger sværdet under træningen. Her undviger eleven perfekt – Foto: Michael M. Carlsen.

- Jeg var 18, da jeg på må og få med et telefon-nummer i lommen stak af til Japan. Min mor var meget bekymret, og da jeg stod i lufthavnen i Tokyo, og ingen svarede på nummeret, blev jeg også selv en smule bekymret. Heldigvis dukkede et par venlige japanere op. De hjalp mig med at finde frem til adressen, og kørte mig oven i købet derned.

William fortæller stolt om sit første møde med Hatsumi i den lille by Noda tæt ved Tokyo. Om stormesteren iført tigerskindsvest, om hvor nervøs og bange han var, om da han fejede gulv og sov i træningshallen, om sprogvanskeligheder der blev bedre, da forsamlingen blev halvfulde i den lokale drik, saki. Halvanden måned senere og med

træning hver dag tog han hjem. Det sorte bælte, 1. dan var i hus.

Med 5. dan i hånden går der aldrig en dag i Williams liv uden øvelser i gamle og nye teknikker.

- Jeg kan sidde på mit job og komme i tanker om nye ting. Og så må jeg bruge pauserne til at træne teknikkerne ude på toilettet. Det ville jo se dumt ud at lave mærkelige bevægelser i kontorlokalet.

Fra Kung Fu til Ninjutsu

Morten Balle begyndte med Kong Fu og karate. Men ønsket om at lære noget mere effektivt åbnede hans øjne for ninjutsu. Morten rejste ligesom William på må og få til Japan første gang i 1989. På tur nr. to til nin-

jaernes moderland bestod han efter tre måneder 4. dan hos selveste Hatsumi på dennes bopæl i Noda.

Forude vinker 6. dan, og for Morten er der ingen tvivl om, at alle vil gøre forsøget og helst i Japan.

- Vi er fire med 5. dan, og vi ønsker at 'vokse' samtidigt, om så vi skal bruge alle vore sparepenge for at komme derud. For er du først bidt af ninjutsu, slipper du det aldrig igen.

Ninjutsu Bujinkan Dojo København håber på at få et større træningslokale. Der trænes fire gange om ugen, men der er planer om at udvide til 5-6 gange ugentlig træning. Nybegyndere kan få et indtryk af kampkunsten ninjutsu og Dojo København på et begynder-seminar i weekenden 11. og 12. februar.

Kunsten at kæmpe

Du skal kunne bruge det i kamp. Så kan du overleve.
Men det vigtigste er at bruge sin viden til at undgå
konfrontatioéner, for ninjutsuernes største opgave er
altid at undgå og afvige.

Man har tabt lidt, hvis man ryger ind i kamp.

Af Lene Sandvang

'Rullefald' lyder det gennem rummet og to kaster sig mod gulvet, krummer kroppen sammen, ruller rundt og står oppe på benene igen, hvorpå de kaster sig mod gulvet igen, krummer kroppen sammen ... øvelsen kan nås tre gange og så er det om i køen igen. Rummet er fyldt med lyde fra tyve mænd, der bruger deres krop, fødder der lander, åndedræt der anstreges. De har adle sorte dragter på og forskelligt farvede bæltter der markerer graden. På dragtens venstre bryst sidder et mærke med de japanske tegn for Krigsgud.

En af instruktørerne Michael Schjerring stiller sig op midt i rummet med et sværd. Et langt skinnende sværd. Den første i køen går frem og Michael lader sværdet feje gennem luften, så modstanderen skal undvige ved at kaste sig ud til siden og ned på gulvet. Han er også på benene sekundet efter.

Morten Balle: - Vi træner grundfærdighederne meget intenst. Det er som at bygge en pyramide, hvor man skal starte med grundstenene. Grundstenene kan være rullefald, parader og spark. Og efterhånden kan du bygge ovenpå. Mange vil gerne starte oppe i toppen med masker, våben, sværd og de vil gerne lave skydetræning. Det er bare et ret højt niveau, og hvis man ikke har alle grundstenene i pyramiden, så falder det hele fra hinanden.

Slår på fuld kraft

William Boesen: - Vi træner først og fremmest kroppen. Vi bevæger os, laver teknikker, vi sidder ikke ned og mediterer. Vi træner. Når man skal gradueres ved man ikke altid hvad man kommer ud for, men man bliver heglet igennem i to timer, hvor man nogle gange bliver angrebet af tre mand på samme tid. Og der skal du bare lave teknik. De angriber, og du ved ikke hvordan. Men de slår meget hårdt og igennem, og du skal kunne bevæge dig.

Det underlige er, at vi mange gange slår på fuld kraft efter hinanden uden at have nogen form for sikkerhedsudstyr, men vi har ikke nogen skader overhovedet.

Morten: - Man lærer grænsen at kende. Den der udøver teknikken skal kunne stoppe, så modparten ikke brækker noget. Det kan godt være at det lige præcis kommer dertil, hvor det gør rigtigt ondt, men det kommer aldrig længe end dertil.

William: - Selvom jeg holder inde i en lås, og det er en utrolig stor smerte, han har, så stopper jeg måske ikke, men tager ham hårdt. Jeg presser endnu hårdere på låsen. Men jeg kan mærke på knoglen, hvor den vil give sig eller ledbåndet, hvornår det vil blive revet over. Jeg går lige til grænsen, og det er utroligt smertefuldt for den anden. Men jeg går

ikke over grænsen, for smerten er væk, når jeg slipper. Hvis min modpart alligevel synes det går for vidt, kan han give tegn ved at klappe mig to gange med hånden. For selv om vi snakker om alle de smukke følelser, der også er, er det stadigvæk kamp det drejer om. Det gælder om at overleve.

Villig til at lære

En person der vil dyrke ninjutsu skal være åben og meget villig til at lære. Og så må man godt være en lille smule stædig og ikke være typen det giver op. Man skal have en stærk vilje.

William: - Hos os har vi ikke nogen bølletyper, der slår folk ned. De holder op af sig selv. Det er de gode mennesker, der kommer til os. Jeg kan ikke altid vurdere på udseendet, om det er en voldsperson, der vil lære ninjutsu, men jeg kan se det lige med det samme, når vi træner. Hvis der kommer en, som er meget hård og er ved at brække armene på folk, så tager jeg selv fat i ham og træner med ham. Og så holder han hurtigt op. Jeg er rimelig hård. Det er den bedste måde at få folk ned på jorden.

Pludselig bevægelse

Man kan opnå forskellige grader inden for ninjutsu. En grad hedder en dan. De fire instruktører i København har ret til at graduere deres elever, men skal man over fjerde dan, er det kun mesteren Hatsumi, der kan.

William: - For os, der har fået femte dan, har der åbnet sig en helt ny verden. For indtil videre har vi gået i vores lille verden, hvor alt var kendt og trygt. Nu skal vi til at arbejde med vores ubevidste side. Det kan til tider være utroligt svært og meget hårdt psykisk. Man siger at ninjutsu er lige som et spejl, hvor man ser hver eneste side af sig selv - også sider man ikke bryder sig om at se, men som man skal arbejde med at gøre bedre. Man ser sine nederlag og svagheder og på det tidspunkt, kan folk falde fra. Mens de der overvinder bliver stærkere og stærkere.

Vi kommer videre ved at blive ved med at træne. Vi skal lære at lægge den logisk tænkende hjernehalvdel fra os og åbne op for den anden hjernehalvdel og lade det ubevidste tage over. Når vi tænker logisk, hæmmer det os. Vi kan ikke følge med. Kroppen skal kunne bevæge sig uden at man tænker over det. Man kan sammenligne med en violinspiller, der ikke står og tænker hver tone frem, men hvor det bare kommer flydende. Han tænker ikke over det. Det føles bare.

Når man skal op i femte dan er Hatsumi modstanderen. Man sidder ned, og Hatsumi står en halv meter bag ved. Han har en lang træstav i hånden, som han holder hævet. På et tidspunkt vil han af al kraft søge at slå den siddende person i hovedet. Prøven består i at undgå slaget og kaste sig til siden. Stadig uden at kunne se eller høre Hatsumi.